

LBRIS

We know
books

GENOVEVA DIMOVA
ZILE NEFASTE

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

CAPITOLUL 1

Era aproape miezul nopții în Ajunul Anului Nou, dar orașul din spatele Zidului nu sărbătorea. Oamenii de aici știau că nașterea unui an nou e – ca orice naștere – grea, dureroasă și plină de primejdii.

În acea noapte era deschisă o singură tavernă, cuibărită în troienele de zăpadă dintre clădirile înalte din Chernograd. Plină ochi, dar tăcută. Mușteriii se înghesuiau unii într-alții, cot la cot, atunci când își ridicau paharele. Masa din colț, ascunsă în norul fumului de pipă, era cea mai tăcută dintre toate. Venise rândul Kosarei să parieze, iar ea nu se grăbea deloc.

Pentru a câștiga în acea seară nu era îndeajuns să fie cea mai bună la cărți: trebuia să fie cea mai bună la trișat. Iar ca să poată trișa, trebuia ca focul din afurisitul acela de șemineu să ardă mai puternic.

— Ei bine? a întreat-o Roksana, cu țuica de prune prelingându-i-se pe bărbie.

Picăturile au aterizat pe masă, licărind în lumina electrică slabă a veiozei ca boabele de chihlimbar. Cele două mărgele de aur care-i legau cozile groase luceau, în contrast cu pielea ei bronzată. Roksana a răpăit cu degetele în pachetul de cărți, gata să le împartă.

— Te bagi?

Totți trei – Roksana, Malamir și străinul – își ațintiseră privirile spre Kosara. *Nu lăsa să-ți tremure colțul gurii! Nu înghiți prea zgomotos, nu-ți șterge palmele asudate pe pantaloni, încearcă să-ți liniștești bătăile inimii...*

— Dă-mi puțin timp! a spus ea. Mă gândesc.

— Ce dracu', Kosara!

Roksana a izbit cu halba în masă. Câteva dintre clienții de la mesele învecinate au tresărit. Era deconcertant să vezi o femeie de talia ei ieșindu-și din sărite.

— Nu avem toată noaptea la dispoziție!

Kosara nu s-a lăsat intimidată de tonul ridicat al Roksanei. Putea să se prefacă oricât voia, dar știa că nu este cu adevărat furioasă. Îi era clar că Roksanei nu-i era deloc gândul la joc. Ochii îi tot fugeau la ceasul ale cărui limbi se apropiau încetul cu încetul de miezul nopții.

— Ține-ți gura, babă morocănoasă! a spus Kosara, apoi și-a coborât privirea la cărțile pe care le avea în mâini.

Regina de treflă, și-a zis instinctiv, o femeie brunetă cu ochi negri. Sunt eu, cu siguranță! Mai avea și un cavaler de treflă și un cinci de caro. Dacă ar fi reușit să-și schimbe cinciarul de treflă cu un as, ar fi avut a doua cea mai puternică dintre combinațiile jocului Kral.

Kosara a aruncat un ochi la mormanul de bușteni din cămin. Ardeau mocnit parcă de ore bune, sfârâind și răspândind din când în când câte un fuior de fum în aer. Ar fi putut să ațâțe puțin focul, dar oare merita să riște să fie prinsă?

Pentru o vreme, singurele sunete din încăpere au rămas cele ale gramofonului care mergea discret într-un colț și pufăitul delicat scos de pipa Roksanei.

Dacă nu riști, nu câștigi. Sub masă, Kosara a pocnit pe nesimțite din degete. Focul a trosnit. Flăcările au cuprins buștenii.

Kosara și-a rotit privirea în jur. Roksana avea ochii pe jumătate închiși și trăgea în continuare din pipă. Își lăsase

câteva nasturi desfăcuți la cămașă și i se zăreau nenumăratele coliere cu ochiul albastru, împotriva deochiului, și cu clopoței din aramă de pe dedesubt. Malamir și străinul erau amândoi adânciți în propriile gânduri: își mușcau buzele, își rearanjau cărțile, își numărau jetoanele.

La picioarele ei, umbra Kosarei creștea, mai întunecată și mai puternică datorită luminii răspândite de flăcările înalte. S-a străduit să nu o urmărească în timp ce aluneca sub masă.

— Ah, Doamne! a exclamat Kosara, cu privirea ațintită la fereastra cu zăbrele: la zăpada care se învârtejea afară, la luminile-de-veghe care spintecau cerul și, dincolo de ele, la umbra Zidului.

De la depărtare părea din granit, întunecat și solid. De aproape, semăna cu un organism viu, care se unduia și se vălurea, de parcă mii de degete ar fi încercat să-l străpungă de pe cealaltă parte.

În oricare altă zi, adversarii Kosarei i-ar fi dejucat imediat încercarea fâțișă de a le distra atenția. În noaptea aceasta, privirile lor au urmat-o imediat pe a ei.

— Au ajuns deja?

Roksana și-a scos lent pistolul din teacă, care arăta nefiresc de mic în mâna ei uriașă. Lui Malamir i-au scârțâit pantalonii de piele în timp ce se foia pe scaun. Kosara aproape că s-a simțit vinovată când i-a văzut panica de pe chip. Aproape.

— N-au cum să fi venit, a mormăit el. E prea devreme.

Străinul tot trăgea de lavaliera de la gât, de parcă și-ar fi legat-o prea strâns. Ochii îi țâșneau când la fereastră, când la pistolul Roksanei. Avea gura pe jumătate deschisă, de parcă o întrebare ar fi fost gata să-i alunece de pe buze. Până la urmă, a înghițit-o cu nod.

Umbra Kosarei a întins un deget întunecat peste marginea mesei și a răsfoit cu o mișcare rapidă pachetul de cărți până când a dat de cartea pe care o căuta. Apoi a dispărut din nou sub masă.

— Nu văd nimic! a zis Malamir, clipind des, cu ochii lui mari măriți și mai mult de lentilele groase ale ochelarilor.

— Nu, a răspuns Roksana, cu o undă de bănuială în glas. Nici eu.

Umbra i-a înmănat Kosarei asul pe sub masă, iar ea l-a schimbat rapid cu cinciarul.

— Of, vai! Scuze!

Kosara a încercat să pară cu adevărat neliniștită. Nu trebuia să se prefacă prea mult.

— Mi-am imaginat eu cu siguranță! Poate că a fost o pisică vagaboandă.

Malamir i-a aruncat o privire pătrunzătoare pe deasupra ramelor aurii ale ochelarilor. Kosara s-ar fi simțit prost dacă nu ar fi fost convinsă că și el trișase. La fel ca străinul – nimeni nu avea atât de mult noroc! Iar dacă trișau cu toții, și-a zis ea, era ca și cum nu ar fi făcut-o niciunul dintre ei.

— Scuze! a adăugat. Suntem cu toții puțin cam agitați în seara asta, nu-i așa?

În timp ce Roksana medita la cuvintele ei, pipa din colțul gurii i s-a ridicat și a coborât. Fumul era atât de gros, încât Kosarei i-au lăcrimat ochii. Aerul duhnea din cauza mirosului de bere vărsată, a scrumierelor pline cu vârf și a mulțimii numeroase adunate într-un spațiu prea mic, dar pe deasupra tuturor acestor odori plutea mireasma salviei-clarvăzătorului. Kosara ar fi putut să o recunoască oriunde – era un sedativ puternic, pe care-l folosea în toate poțiunile ei menite să aducă vise plăcute. Adia în valuri de fiecare dată când Roksana trăgea din pipă, se strecura în nările Kosarei și îi îngreuna pleoapele.

Ar fi putut să-i atragă atenția Roksanei că încerca să îi adoarmă pe toți, dar știa că nu-i bine să se certe cu cea care împarte cărțile.

— Să ne întoarcem la joc, atunci? a propus Kosara cu un zâmbet larg.

Roksana a oftat și și-a pus pistolul la brâu.

— Nu mi-ai zis dacă te bagi.

— Mă bag.

— Nu a fost chiar atât de greu, nu-i așa? Malamir?

— Se face târziu.

Lui Malamir i-a alunecat ceasul printre degetele tremurânde și s-a legănat pe lanț. Kosara a simțit un imbold puternic de a-și dubla pariul.

Ca să vezi! Un ceas folosit în hipnoză. Până acum, Kosara nu mai văzuse vreunul cu ochii ei.

— De unde-l ai? l-a întrebat pe bărbat.

Malamir a rânjit și dinții albi i-au lucit.

— Ceasul? E frumos, nu-i așa? L-am câștigat la cărți.

Nu era de mirare că pungașului îi mergea așa de bine! Dacă nu s-ar fi retras deja, Kosara l-ar fi turnat bucuroasă Roksanei. Pentru moment, a pus deoparte informația, în caz că avea să-i fie de folos mai târziu.

— Bun, a zis Roksana. Cum rămâne cu dumneata, domnule...

— Numele meu nu este important, a spus străinul.

Kosara și-a dat ochii peste cap. Exagera *din cale-afară* cu rolul lui de străin „sumbru și misterios”. Nu vorbea decât atunci când voia să ridice miza. Când nu-și studia cărțile, o privea fix pe Kosara, de parcă s-ar fi așteptat să facă în orice moment ceva. De parcă nu ar mai fi văzut vreodată o vrăjitoare, până la ea.

— Deci, domnule Numele-meu-nu-este-important! a chicotit Roksana la propria glumă. Te bagi?

— S-ar putea.

Străinul și-a răsucit nodul lavalierii de la gât. A țâcănit din vârful ghetelor roșii pe podeaua prăfuită.

— S-ar putea să mă bag, dacă facem lucrurile puțin mai interesante.

Kosara și-a coborât privirea la mormanul de jetoane pe care le adunase. Se descurcase bine toată seara. Strânsese suficiente jetoane de argint cât să mănânce ca o regină timp de o lună. Cu cele din bronz ar fi putut să cumpere rochia pe care o zărise în fereastra modistei: cea din catifea neagră ca miezul nopții. Cu cele din fier putea să-i cinstească a doua zi pe toți cei din bar – ca să sărbătorească, dacă supraviețuiau în noaptea asta.

Kosara și-a răsădit cicatricea de pe obraz – trei zgârieturi pronunțate. Toate vrăjitoarele respectabile aveau câteva semne rămase din bătăliile pe care le purtasera.

— Cât?

— Nu-ți vreau banii, a zis străinul.

— Ce vrei atunci?

Fără grabă, străinul și-a dezlegat lavaliera. Roksana a fluierat.

Pe un lanț subțire, prins în jurul gâtului, străinul purta un șirag de mărgele negre. Le-a mângâiat cu palma și acestea au tremurat precum flăcările lumânărilor în vânt.

Kosara și-a mușcat cu putere buza inferioară, aproape până la sânge. Străinul purta un colier făcut din umbrele vrăjitoarelor.

— Îți vreau umbra, a zis bărbatul.

Prin ceața fumului de la salvia-clarvăzătorului și aburii alcoolului, Kosara a simțit împunsătura ascuțită a spaimei. Și-a scuturat atât de repede capul, încât părul a biciuit-o peste față.

— Nu. Nu pot!

— Gândește-te puțin. Tu pariezi o umbră. Eu îți ofer – străinul le-a cântărit în palmă – unsprezece. E un târg bun.

— Sunt vrăjitoare. Fără umbra mea sunt nimeni.

— Ești o vrăjitoare mediocră. Îți ofer putere adevărată.

O vrăjitoare mediocră. Kosara s-ar fi simțit jignită dacă nu ar fi fost adevărat. Putea să-și încălzească ușor ceașca

cu cafea pocnind din degete și să-i ceară umbrei să-i aducă haina. În zilele bune putea să aprindă câteva artificii. Trucuri de circ.

Dacă ar fi câștigat, ar fi devenit o vrăjitoare adevărată, precum cele din vechile basme. Ar fi plătit pe la toate hanurile, cafenelele și restaurantele cu aurul alchimistilor. Și-ar fi țesut o rochie din raze de lună. Ar fi preschimbat râul în vin și ar fi oferit întregului oraș băutură pe gratis.

Dar dacă pierdea...

Toată lumea știa ce pătesc vrăjitoarele care-și pierd umbrele: treptat, ele însele ajung să se preschimbe în umbre. Procesul ar fi putut dura ani întregi sau câteva decenii, dar era inevitabil. Merita să-și pună în joc trupul din carne și sânge pentru șansa de a obține puteri nemăsurate?

— Haide, Kosara! a îndemnat-o străinul. Gândește-te la ce ai putea face cu atât de multă magie! Ai putea să treci dincolo de Zid și să scapi din acest oraș blestemat. Nu ar fi minunat?

Kosara și-a înfipt dinții în buza de jos. Străinul o citise complet greșit. Nu voia să treacă de cealaltă parte a Zidului, lucru care – știa prea bine – o făcea să fie în minoritate în Chernograd. Nu putea să-și lase orașul pradă monștrilor ca să trăiască fericită până la adânci bătrâneți de cealaltă parte.

Nu, ceea ce voia cu adevărat era să li se vină de hac monștrilor – definitiv. Și cu o asemenea putere, putea în sfârșit să o facă.

— Să nu faci vreo prostie, păpușă!

Malamir i-a căutat privirea cu ochii plini de groază.

— Dacă nu riști – Roksana a răspândit un nor de fum în direcția ei –, nu câștigi.

— Ei bine? a insistat străinul. Mi s-a zis că nu poți rezista unui pariu bun.

— Cine ți-a spus asta? l-a întrebat Kosara.

— Unul dintre prietenii tăi.